

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ κ. Μίμη Καντιώτη. Τὸ μῖσος του κατὰ τοῦ Κατσαρόλα. Ὁ γῦρος τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐκπαιδευτηρίων. Πῶς διηύθυνε τὴν συμφωνικὴ ὀρχήστρα μὲ κοντὰ πανταλόνια. Τὸ εἰδύλλιό του κ' ὁ γάμος του. Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος κ' ἡ περιπέτεια τῆς «τέχνης». Ἀπὸ παπᾶς φιλόλογος καὶ ἡθοποιός. Τὸ ξεπορτισμὰ του ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀγριεὶς ἀτυχίαι καὶ δόξαι καὶ... δάκρυα κλπ.

ΙΑ'

Ο Κ. ΜΙΜΗΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Ὁ τόσο ἀγαπητὸς κ' ἐξαιρετικὰ συμπαθὴς ἡθοποιὸς μας κ. Μίμης Καντιώτης, κρατᾷ κ' αὐτὸς ἀπὸ μιά πατριαρχικὴ οἰκογένεια καλλιτεχνῶν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅλοι οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας του ὠνόμασαν τὸν πατέρα του... πατριάρχη! Ὡστόσο, οὔτε αὐτὸς, οὔτε κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας του ἔχει καμμιά σχέση μὲ τοὺς παπᾶδες. Ὅλοι τοὺς γενήθηκαν, ἀγάπησαν καὶ μεγάλωσαν στὸ θέατρο. Κ' ἡ σκηνὴ ἦταν τὸ πρῶτο σχολεῖό τους.

Ὁ κ. Καντιώτης φοίτησε τὰ πρῶτα χρόνια στὰ ἐκπαιδευτήρια τοῦ Μακρῆ, στοῦ Δραγάτη καὶ στὴ Σχολὴ Μεταξᾶ. Αὐτὴ τὴν περιπλάνησί του ἀνὰ τὰ λύκεια τῶν Ἀθηνῶν τὴν χρωστᾷ στὸ ζωηρὸ χαρακτῆρα του. Ἦταν «θηρίο τῆς ζούγκλας» κ' ἦταν ἀδύνατο νὰ κάτσει φρόνιμα καὶ νὰ δέση τὰ χέρια του πάνω στὸ θρανί. Στὸ Γυμνάσιο τέλος τσακώθηκε γενναῖα μὲ τὸν καθηγητὴ τῶν Μαθηματικῶν.

— Ὁ Κατσαρόλας, μᾶς λέει ὁ κ. Καντιώτης, ἦταν ἕνας αὐστηρὸς ἄνθρωπος. Δὲν χώνευε καθόλου τὶς ἱστορίες πού τοῦ «μαγειρεύαμε».

— Τί ἦταν αὐτὸς ὁ Κατσαρόλας; ρωτᾷμε μ' ἀπορία.

— Χμ! Εἶσατε εὐτυχῆς πού δὲν γνωρίσατε τὸν Κατσαρόλα, τὸν τρομερὸ καθηγητὴ τῶν Μαθηματικῶν. Ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένος ἄνθρωπος, μὰ τόσο αὐστηρὸς πού προκαλοῦσε τρόμο. Μιά μέρα ὅμως θαρέθηκα ν' ἀκούω τὶς γκρίνιες του καὶ τοῦ... δήλωσα ὅτι ἡ ὑπομονή μου εἶχε... ἐξαντληθῆ!

— Κι' αὐτὸς τί ἔκανε;

— Μ' ἀπέβαλε «διὰ πρακτικῶν», ὥπως λένε, καὶ μού σταμάτησε τὶς σπουδές μου. Μὰ ἤμουν πειὰ ἀρκετὰ μεγάλος καὶ ἐκεῖνο πού μὲ ἀπασχολοῦσε τώρα ἦταν ἡ μουσικὴ καὶ τὸ τραγοῦδι. Ἔτσι ἔκλεισα τὰ βιβλία μου στὴ σάκκα, τὴν πέταξα σὲ μιά γωνιά καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ γράφτηκα στὸ Ἑλληνικὸ Ὡδεῖο κ' ἀκολούθησα τὰ μαθήματα τῆς τάξεως τῆς κ. Βωτιέ. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καλὴ δασκάλα μου. Τὸ μόνο πού δὲν εἶχα ξεχάσει ὡστόσο ἀπὸ τὴ μαθητικὴ μου ζωὴ ἦταν τὸ ποδόσφαιρο. Ἄ, σ' αὐτὸ ἔτρεφα ἰδιαίτερη ἀδυναμία καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἤμουν ἀπὸ τὰ καλὰ «πόδια» τῆς Ἀθήνας! Ἐπειτα ὁμως μὲ κυρίευσαν τὰ καλλιτεχνικὰ ὄνειρα καὶ τὸ λησμόνησα κ' αὐτό. Στὸ Ὡδεῖο ἤρριστευσα στὴν ἀρμονία καὶ φυσικᾶ, ὅπως ἦταν ἔθιμο, ὑποχρεώθηκα νὰ διευθύνω τὴ συμφωνικὴ ὀρχήστρα. Καὶ πράγματι, αὐτὸς ἦταν μεγάλος ἄθλος! Ὡστόσο τὰ κατὰφερα. Διηύθυνα τὴν ὀρχήστρα στὰ «Διονύσια» μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία ἂν κ' ἤμουν πιτσιρικός καὶ φοροῦσα ἀκόμη... κοντὰ πανταλόνια.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία τοῦ κ. Καντιώτη. Ἐπειτα πῆγε στὴν ὀρχήστρα τοῦ «Ἄττικοῦ» καὶ τέλος μὲ τὸν κ. Ριτσιάρδη ἔκανε μιά θεατρικὴ «τουρνέ». Στὴν Κεφαλληνία γνώρισε τὴν κόρη ἑνὸς εὐπόρου μηχανικοῦ, τοῦ κ. Μαράτου. Τὸ εἰδύλλιο τοῦ κ. Καντιώτη μ' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὰ ὡμορφὴ νέα τῆς καλῆς τάξεως τοῦ πλούσιου νησιοῦ, δὲν ἄργησε νὰ ἔχη ἕνα εὐτυχισμένο τέλος. Κι' ὁ κ. Καντιώτης ἐνυμφεύθη τὴν δίδα Μαράτου, μὲ τὴν ὁποία σήμερα ἔχει ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι.

— Τὸ κοριτσάκι μου, μᾶς λέει, εἶνε ἡ μοναδικὴ κληρονόμος ὄλων τῶν ὑπαρχόντων μας καὶ τῶν δύο λυκόσκυλων τὰ ὁποία εἶνε ἡ ἀδυναμία μου!

Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης μας διηύθυνε κατόπιν τὴν μπάντα τῶν Πατρῶν, ἔγινε καθηγητὴς τοῦ ἐκεῖ Ὡδεῖου καὶ τέλος τὸ 1928 ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴν πρωτεύουσα στὴν «Πριγκίπισσα τῆς ταβέρνας». Ἐπειτα ἔπαιξε στὴν «Ἰσάρδας», ὡς κωμικὸς μπριλλάντε, στὴν «Πρῶτη ἀγάπη» τοῦ κ. Χατζηποστόλου, στὶς «Θεατρίνες», στὸ «Εἶμαι δική σου» καὶ σ' ἕνα πλῆθος ἄλλα ἔργα. Μὰ δὲν λησμόνησε καὶ τὴ μουσικὴ. Συνέθεσε τὸ «Ἀπόψε ἀρραβωνιάζομαι» τοῦ κ. Βώτη, τὸ «Στὰ μπαιν-μίζτ», τὸ «Ὅταν ἀγαπᾶς τρελλά», πού βραβεύθηκε ἀπὸ ἕνα μουσικὸ οἶκο τοῦ Μιλάνου κ' ἕνα πλῆθος ἄλλων ὡμορφῶν συνθέσεων. Ὁ κ. Καντιώτης ἀποτελεῖ σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα στοιχεῖα τοῦ θιάσου τῆς «Ὀπερέτας τῶν Ἀθηνῶν».

Ο Κ. Φ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ διάδοχος τοῦ ἀλησμόνητου «Τζανέττου» ἔχει μιά περιτελιώδη ἱστορία. Τὴν καλλιτεχνικὴ του καριέρα τὴν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον.

— Οἱ δικοί μου, μᾶς ἐξωμολογήθηκε, ἤθελαν νὰ μὲ κάνουν παπᾶ. Εἶχαν παρεξηγήσει θλέπετε τὴν προθυμία πού εἶχα νὰ ψέλνω στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας μου ἐπειδὴ εἶχα καλὴ φωνή. Ὡστόσο κατὰφερα νὰ τοὺς πείσω νὰ ἐγγραφῶ στὴ Φιλολογία καὶ μόλις πῆρα τὸ διαπιστευτήριον τοῦ Πανεπιστημίου, ξέχασα αὐτὸν τὸν πόθο μου. Εἶχα ἀρχίσει, θλέπετε, νὰ συχιάζω στὸ «Μαύρο Γάτο», στὸν ὁποῖο σύχναζαν οἱ διάδοχοι τῶν παληῶν «μποῆμ» καὶ πού εἶχαν κ' αὐτοὶ ἕνα πλῆθος καλλιτεχνικὰ ὄνειρα. Εἶχα μάλιστα ἰδρύσει τὸν σύλλογο «Τέχνη» καὶ μιά φοιτητικὴ συντροφιά πού ἀπαρτίζετο ἀπὸ τὸν κ. Ἰωαννόπουλο, τὸν κ. Ἄλ. Λιδωρική, τὸν κ. Γιαννούλη, — ὁ ὁποῖος κατόπιν συνέχισε τὶς σπουδές του στὴ Γερμανία καὶ σήμερα εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους γιατροὺς — τὴν Μυριέλα, τὴν κόρη τοῦ Ταγκοπούλου, τὸν μακαρίτη τὸν Γ. Σπαχῆ καὶ ἄλλους. Δώσαμε μάλιστα τὸν «Πρίγκηπα φοιτητῆ» στὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Ἐπειτα ἔπαιξα στὸν «Ἀπόλλωνα» τὸν «Βρυκόλακα», ἕνα μονόπρακτο τοῦ κ. Λιδωρική καὶ σ' ἕνα πλῆθος...

παραστασοῦλες. Ἔτσι πῆρα θαρρὸς καὶ τόλμησα νὰ παρουσιασθῶ στὸν Παπαγιάννη στὸ θέατρο «Ὀλύμπια». Ἐκεῖνος ἀφοῦ μὲ δοκίμασε μὲ τὸ μαέστρο Βιτάλη μού δήλωσε:

— Γιὰ νὰ σὲ πάρω πρέπει νὰ ἔχω μιά γραπτὴ ἀδεία τῶν γονέων σου.

— Μ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, διαμαρτυρήθηκα. Θὰ ὀγῶ κρυφὰ στὸ θέατρο.

Μὰ ὁ Παπαγιάννης πού δὲν ἀστειευόταν, θύμωσε, μὲ εἶπε «παληόπαιδο», «ἀλήτη», ἀφοῦ δὲν σεβόμουν τοὺς γονεῖς μου, καὶ μ' ἔδωξε ἀπὸ τὸ θέατρο.

Μὰ ἐγὼ δὲν ἀπογοητεύθηκα. Προσελήφθη στὸ θίασο τοῦ Κουμαριώτη, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε σὲ μιά μάντρα στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους, στὸ περίφημο «Θέατρο τῶν νέων», πού σημεῖωσε ἐξαιρετικὴ... ἀποτυχία!

Μὰ οἱ γονεῖς μου ἀνεκάλυψαν τὶς μπερμπαντιές μου κ' ἀφοῦ μὲ ξυλοφόρτωσαν, μ' ἔκλεισαν στὸ σπίτι. Ἐγὼ ὅμως πῆγα νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου γιατί εἶχα ὑπογράψει ἕνα συμβόλαιον γιὰ μιά ἔνδοξη θεατρικὴ τουρνέ. Τὴν ὀρισμένη λοιπὸν ἡμέρα τὸ πρῶτὸ πού θὰ ἔφευγε ὁ θίασος, φόρεσα ὄλα μου τὰ ἀσπρόρρουχα καὶ τρία κοστούμια καὶ χοντρὸς ὡς βαρέλι κύλισα ὡς τὸ σταθμό. Ὅσοι μὲ θλέπαν φυσικὰ στὸ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ'

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

ΚΒ'

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Πρό του πολέμου, κατά το 1895, μία ομάδα νέων Πειραιωτών, που έφλεγοντο από τον ποθον να δημιουργήσουν και πού να υπόσχεται μίαν γενικωτεραν πρόδοον εις την άγκυπητήν των πόλιν, ίδρυσαν ένα συλλογον με τον τιτλον «Γιεραϊκός Σύνδεσμος». Εις αυτόν εδόθη από την άρχην ή πνοή μιās πολυοχιδουδς δρασεως με τμήματα φιλολογικόν, γυμναστικόν, ωδικόν και κατωρθωθη από των πρώτων βηματων του να εμπνευσθη γενικώς ή πεποιθησις ότι αυτό το σωματειον με αυτούς τους ιδρυτάς, υπόσχετα, δια τήν Πειραιά και τι άνωτερον του συνήθους.

Ο Σταυρος Φιλιππίδης, ο ήδη Μητροπολίτης Θηβών και Λεβαδειάς Συνέσιος, ο Πιέτρος Αλεξάκης, ο Π. Ιεναρέλης, ο Δρεπανιώτης, ο Ντουσκος, και ύστερον από αυτούς, ο Δ. Πολιτάκης, ο Μ. Ρινόπουλος, ο Δευκ. Ρεδιάδης, ο Στράτος Σταθάτος, ο Μ. Μανωλικίδης, και άλλοι, που δέν ήμπορώ να έχω τα όνόματά των πρόχειρα εις την μνήμην μου, έσημείωσαν θήματα θετικής πορείας, που έπροκαλεσαν την γενικην έπιδοκιμασίαν και που έσταμάτησαν κάθε εκδήλωσιν της κακογλωσσιās που ήταν πολύ συνηθισμένη τότε εις την Πειραιϊκήν κοινωνίαν.

Ίδρύθησαν κατά πρώτον αι νυκτεριναί σχολαι που έλειτούργουν με διδασκάλους αυτούς τους ιδρυτάς των και άλλους έκ της δημοσίας ύπηρεσίας, μεταξύ των οποίων διεκρινετο δια τον ένθουσιασμόν του ο Ίω. Θεοχάρης. Το έργον των διεκόπη κατά το 1897 και επανελήφθη το 1898 δια να προοδεύση πλέον άπρόσκοπτον και φθάση εις το ση-

δρόμο γελοῦσαν και με νόμιζαν τρελλό. Το ίδιο κ' οί σύντροφοί μου. Δέν ήξεραν πώς διάβολο είχα χοντρήνει τόσο πολύ! Μά εγώ έτρεμα από το φόβο μου μη με ανακαλύψουν οί δικοί μου. Και δέν ήσύχασα παρά μόνον όταν ξεκίνησε το τραϊνο.

Στην Κυπαρισσία όμως, κατόπιν έντολης του διευθυντου της Αστυνομίας και φίλου του πατέρα μου κ. Κοκκαλά, ήρθαν να με συλλάβουν δύο χωροφύλακες. Μά ήμουν πειά ήλικος και δέν μπορούσαν τίποτε να κάνουν. "Ετοι μ' έφφησαν να συνεχίσω το ταξίδι μου, που κόντεψε να μου «μαυρίση το μάτι» από την πείνα!

Όταν γύρισα επαιξα στο θίασο Κυβέλης, στην «Ελευθέρα Σκηνή», στο θίασο της Μαρίκας, στού Πρινέα, πήγα στην Αίγυπτο και γύρισα μ' έρανο των ήθοποιών, προσελήφθην στο θίασο Μυράτ, επαιξα με την Χαντά και παρέμεινα από τότε στο μουσικό θέατρο.

Ο κ. Φ. Αργυρόπουλος οφείλει την έπιτυχία του στις συμβουλές του γνωστου καλλιτέχνου μας και θιασάρχη κ. Μηλιάδη, καθώς επίσης και στην κ. Μαντινειου, που τον βοήθησε να υποδυθη μ' εξααιρετική έπιτυχία τον «Τζανέττο». Τώρα άνήκει κι' αυτός στην «Οπερέττα των Αθηνών».

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

μερινόν σημείον. Κοντά εις τās νυκτερινας σχολάς αυτάς ίδρυσε τās σχολάς των μηχανικών, από τās όποιας εξέρχονται διπλωματοϋχοι μηχανικοί υπέροχοι.

Ο «Πειραιϊκός Σύνδεσμος» έπηρε πειά το δρόμο του. Με πρόεδρον τον άλησμόνητον Ν. Φίλωνα, αφού έθεμελίωσε άσφαλώς τās σχολάς αυτάς, ίδρυσε και το Γυμναστήριον εις τον χώρον του αρχαίου θεάτρου και του όποιου τα έγκαίνια εκήρυξε με την τελευταίαν πνοήν του ο Φίλων. Το Γυμναστήριον τουτο λειτουργεί ευδοκιμώτατα από του 1902 και έχει αναδείξει άθλητάς, που τιμούν και έαυτούς και τον Σύνδεσμον και τον Πειραιά. Τον Φίλωνα διεδέχθη ως πρόεδρος επί μακρόν ο Γ. Σημίτης, ο όποιος με συνεργάτας εκλεκτούς συνετέλεσεν εις το να προχωρήση προς ευρυτέραν δράσιν το Σωματειον τουτο. Λειτουργεί τώρα το Ώδειόν του, και έχουν αναγνωρισθη αι σχολαι του υπό του Κράτους, ως έπισημαι. Και οί διάδοχοι τούτων εις την διοίκησιν του Συνδέσμου, έν οίς τελευταίος ο Δευκαλ. Ρεδιάδης, με την ψυχήν των ζυμωμένην εις την άγαπην του έργου των, δέν ύπέτηρσαν, δια να μην ειπω ότι υπερέβαλον, από τους προκατόχους των.

Η έτησια λογοδοσία του με τās έξετάσεις των μαθητών των νυκτερινών σχολών, με την άπονομήν των βραβείων και εις τους άπόρους μαθητάς όσον και εις τους μαθητάς της σχολής των μηχανικών, που την παρακολουθεί το Κράτος μαζί με όλόκληρον την έλληνικήν κοινωνίαν, αποτελούν την έπίσημον έπιβράβευσιν των προσπαθειών που καταβάλλονται δια την πρόδοον αυτού του Σωματείου.

Αί έτήσια έξετάσεις του Ώδειου και αι συναυλια που δίδονται υπ' αυτού, έχουν προκαλέσει την γενικην έπικρότησιν δια το συντελούμενον εις αυτό μέγα πραγματικώς έργον.

Οί θρίαμβοι των άθλητών των προπονουμένων εις το Γυμναστήριον του Πειραιϊκου Συνδέσμου και εις τους πανελληνίους και εις τους διεθνείς άγώνας, τιμούν και το σωματειον και τον Πειραιά.

Το άπέριττον και έπιβλητικόν μέγαρον του Πειραιϊκου Συνδέσμου, το όποιον κοσμεί την όδον Καραϊσκου και Έμμ. Ρέπουλη, αποτελεί ένα τηλαυγή φάρον φωτός και δράσεως, που τιμά τους ιδρυτάς του, που προκαλεί όλόθερμα τα συγχαρητήρια προς τους εργαζομένους έν αυτώ, που τιμά τον Πειραιά.

Όποιος θέλει ν' αποδώση με βαθειαν συναίσθησιν τον τίτλον της ειλικρινούς αναγνωρίσεως δια το συλλογικόν έργον του Πειραιϊκός, υπό την έποψιν της πνευματικής του προαγωγής, οφείλει ν' άποκαλυφθη με σεβασμόν και με θαυμασμόν πρό του Πειραιϊκου Συνδέσμου.

Άπεκαλύφθη πρό του έργου τούτου ή Πολιτεία, άποκαλύπτονται όλοι όσοι παρακολουθούν το έργον του το πολυοχιδές, τιμούν τους ιδρυτάς του και τους συνεχιστάς του έργου των όλοι όσοι τους έγνώρισαν από κοντά.

Έχουν καθήκον να πράττουν το ίδιο και οί σύγχρονοι και οί έπιγιγνώμενοι.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ